

מ"ת 37733/11/15 - מדינת ישראל נגד כ ש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

25 נובמבר 2015

מ"ת 37733-11-15 מדינת ישראל נ'

ש(עציר)

תפ 37725-11-15

בפני כב' השופטת נעה תבור

מדינת ישראל

המבקשת

כ ש (עציר)

נגד

המשיב

נוכחים :

ב"כ המבקשת : עו"ד נעמה פנן

ב"כ המשיב : עו"ד יפעת כץ

המשיב הובא ע"י השב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הצדדים מסכימים על הפסקת ההליכים לפי סעי' 170 לחסד"פ ומתן צו אשפוז לפי סעי' 15(א) לחוק בטיפול בחולי נפש. המחלוקת נוגעת למשך האשפוז המרבי.

כמצוות המחוקק בתיקון 8 לחוק לטיפול בחולי נפש, בחנתי קיומן של ראיות לכאורה, עיינתי בתיק החקירה ומצאתי כי קיימות לכאורה לעבירת איומים. הראיות מבוססות על הודעת ליאורה צור, מיום 15.11.15.

אשר למשך האשפוז המרבי, קיימות החלטות סותרות של מותבים שונים. ההכרעה הובאה לפתחו של ביהמ"ש העליון. בתאריך 16.11.15 התקיים דיון ובסופו מצא ביהמ"ש העליון, שלא להכריע וזאת לאחר ששמע עמדת המדינה, כי צפוי להתקבל תיקון חקיקה בתקופה הקרובה. מאז אותה החלטה מבקשים סנגורים להיאחז אמרת אגב בדבר אימוץ עמדה כזו או אחרת. לא ניתן להפוך אמרת אגב להכרעה, שאם לא כן היה מתייחר הצורך להכריע בהחלטה מנומקת וסדורה של ביהמ"ש העליון. לא בכדי הושארו הדברים מבלי שנקבעה הלכה בעניין.

עמוד 1

בהחלטות קודמות קבעתי, כי לשיטתי, לביהמ"ש שיקול דעת בקציבת משך האשפוז המירבי. בהפעלת שיקול הדעת נבחנות הנסיבות המשיב, נסיבות המעשה והעונש הקבוע לצד העבירה. יש לשוב ולזכור, כי משך אשפוז מרבי אינו בבחינת ענישה. התכלית שונה והמטרות שונות. כאשר לא קיים חוסר הלימה בין נסיבות כתב האישום ונסיבותיו של הנאשם, לבין משך העונש הקבוע לצד סעיף החוק, אין צורך לנהל דיון תיאורטי בשאלת העונש שהיה נגזר. במקרה שבפניי, לא קיים חוסר הלימה כאמור. מדובר בעבירות איומים חוזרות. הסיכון עולה ברורות מחווה"ד ומכתב האישום. כמו כן, הסיכון המחייב צו אשפוז נלמד גם מרישומים קודמים, בעבירות מאותו סוג כלפי אותה מתלוננת.

אין בכך כדי לשלול סמכותו של הפסיכיאטר המחוזי לקצוב פרק זמן קצר מזה המירבי, והכל בהתאם למצבו של המשיב והתקדמות בטיפול.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 ועל פי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי המשיב אינו כשיר כיום לעמוד לדין, וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים בתיק העיקרי נגד הנאשם יופסקו;
2. הנאשם יאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות ומצבו מצריך אשפוז;
3. תקופת האשפוז המירבית היא על פי סעיף 192 לחוק העונשין, מדובר בפרק זמן מירבי של 3 שנים.
4. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסניגוריה הציבורית, על מועד הבאת הנאשם בפני הועדה הפסיכיאטרית. ככל שהוועדה תחליט על שחרור או חופשות כאמור בסעיף 28(ד) לחוק, תודיע לעו"ד מיטל סטי ממפלג תביעות ת"א.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסניגוריה הציבורית. תשומת הלב מופנית לכך שהמשיב מבקש להיות מיוצג על ידי עורך דין בהליכים בפני הועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

ניתנה והודעה היום י"ג כסלו תשע"ו, 25/11/2015 במעמד הנוכחים.

נעה תבור, שופטת